

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Jęksa

Sędziowie: SSO Piotr Gerke (spr.)

SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant : st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 r.

sprawy **R. M.**,

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt II K 864/17,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.

H. B. S. P. G.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt II K 864/17, R. M. został uznany za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zwanej dalej „ustawą”) i art. 62 ust. 1 ustawy w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, jej wykonanie warunkowo zawieszając na okres 3 lat próby i zobowiązując go do poddania się terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od mieszanych środków psychoaktywnych i przestrzegania porządku prawnego. Ponadto na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy orzeczono przepadek dowodu rzeczowego, zaliczono okres pozbawienia wolności – na wypadek zarządzenia kary, a także zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych (k. 95).

Apelację od tego wyroku wywiódł **prokurator**, zarzucając obrazę prawa materialnego – art. 55 ust. 1 ustawy, polegającą na braku orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny, pomimo iż powyższy przepis stanowi o obowiązku wymierzenia tego rodzaju kary w koniunkcji z karą pozbawienia wolności. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie (k. 106-107).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna.

Wyrok w sprawie zapadł w tzw. trybie konsensualnym – w następstwie wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k. Choć jednak treść wniosku prokuratora była uzgodniona z oskarżonym, to nie zwalnia to Sądu Rejonowego

z obowiązku krytycznej jego analizy, m. in. pod kątem zgodności z prawem materialnym – jest bowiem oczywistym, iż Sąd nie może uwzględnić wniosku, jeśli zawarte w nim propozycje naruszają przepisy bezwzględnie obowiązujące. W takiej sytuacji Sąd albo korzysta z możliwości określonej w art. 343§3 k.p.k., albo nie uwzględnia wniosku o wydanie wyroku skazującego i rozpoznaje sprawę na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie tej krytycznej analizy niewątpliwie zabrakło, bowiem – co przyznał sam apelujący – złożony wniosek był wadliwy. Prokurator wnosił bowiem o wymierzenie oskarżonemu jedynie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (k. 81), przy czym na takie ustalenia przystał wcześniej oskarżony (k. 92). Taka kara w sposób oczywisty narusza dyspozycję art. 55 ust. 1 ustawy, będącego podstawą wymiaru kary za zarzucane oskarżonemu przestępstwo, bowiem zgodnie z tym przepisem obok kary pozbawienia wolności obligatoryjne jest także orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny.

Sąd Rejonowy przeszedł niestety nad tą usterką do porządku dziennego, wymierzając uzgodnioną karę pozbawienia wolności, nie orzekając natomiast kary grzywny. Co gorsza, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy do samego końca nie zdawał sobie sprawy z popełnionego błędu.

Na marginesie tylko zauważyć wypada, iż – choć prokurator nie postawił takiego zarzutu w apelacji – wadliwość orzekania przez Sąd Rejonowy dotyczy także rozstrzygnięcia o przepadku, zawartego w punkcie 4. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego nie jest to środek karny, lecz inne rozstrzygnięcie (vide art. 49 k.k. oraz tytuł rozdziału Va Kodeksu karnego), które powinno być – w razie skazania w trybie konsensualnym – objęte uzgodnieniami stron (o ile redakcja art. 335§1 k.p.k. nie jest tu wyczerpująca, to już w art. 387§1 k.p.k. mowa o tym wyraźnie i wprost). Tymczasem w niniejszej sprawie wprawdzie oskarżony wyraził zgodę na przepadek (k. 92), jednak prokurator nie objął tego rozstrzygnięcia swoim wnioskiem (k. 81), zatem Sąd Rejonowy winien był także tu uzyskać wyraźne stanowisko stron co do takiego rozstrzygnięcia. Nietrafny jest argument Sądu Rejonowego, że skoro orzeczenie przepadku może nastąpić w ramach rozstrzygnięcia uzupełniającego już po wyroku, to nie jest tu wymagany konsensus – pogląd ten nie tylko nie ma oparcia w przywołanych wyżej przepisach, ale też nie uwzględnia ograniczeń zaskarżenia z art. 447§5 k.p.k., które nie występowałyby w przypadku wydania orzeczenia uzupełniającego na podstawie art. 420§1 k.p.k.

Wadliwość wyroku wydanego w trybie konsensualnym byłaby możliwa do konwalidowania w postępowaniu odwoławczym poprzez odpowiednie zmodyfikowanie wniosku przez prokuratora i jednoczesne wyrażenie zgody przez oskarżonego co do tak zmodyfikowanej propozycji. Skoro jednak oskarżony nie stawiał się na rozprawę odwoławczą i nie przedstawił w żadnej innej formie swojego stanowiska w tej kwestii, to Sąd Okręgowy zmuszony jest uznać, iż sprawa, rozpoznana dotąd w szczególnym trybie konsensualnym, musi być rozpoznana ponownie na zasadach ogólnych. Dlatego też ***zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. M. należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.***

Po przeprowadzeniu przewodu w całości Sąd Rejonowy ponownie rozstrzygnie w kwestii winy i sprawstwa oskarżonego, przy czym w razie wydania wyroku skazującego zobowiązany będzie do ukształtowania go w zgodzie z prawem karnym, a także z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wpływających na wymiar ewentualnej kary.

H. B. S. P. G.